

M'he buidat de paraules, com qui vomita
de matinada en un carreró amb llum de gas.
Ai, també haguera plorat si les llàgrimes
fossen una cosa disponible i a mà
—com la clau de casa, el paquet de cigarretes,
un bitllet d'autobús— i ens les poguéssim traure
de la butxaca o del cabàs d'anar a la plaça.

Ara la meua gola, definitivament,
és un camí de suro, i els llavis són freds
i han començat a clivellar-se com un cànter vell,
car ja estava molt farta del «bon dia», «passe-ho bé»,
«anem-nos-en a la platja», «dona'm un bes», «sí», «no».
Estava farta de les converses lleugeres
amb les quals podríem formar un volum en dotzau,
i encara ens restaria un bon grapat de fulls
per fer paperines i omplir-les de tramussos.

Clar, que tot açò vol dir que file massa prim
i que alguns dies m'ensorra la tristesa,
perquè, realment, res no em sembla tan ver com un somni
o com les flors marcides que guardem anys i anys.

A voltes, per trencar el tedi i la rutina,
pintaria ninots per totes les façanes
i enviscaria arcàngels amb arrop i aigua-mel,
però... a l'ensem em lligue les mans i ho deixe córrer.

(Conjugació en primera persona, 1969)

[Carmelina Sánchez-Cutillas](#) es va morir el passat diumenge a València.
A ma casa li hem volgut fer un homenatge amb aquest vídeo.

[+ Blogs que en parlen](#)